

**Φραουλής και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Π. — Δὲν μὲν λὲς ἀληθινὰ
τί σοῦ κἀπνίως ξανά,
συμπολίτη μου παλάθρα.

Καὶ τὰ γένεια σου μαδάς
καὶ φωνάζεις καὶ πηδᾶς
ἴστου καλοκαιριοῦ τὴν λαύρα;

Φ. — Ἐταλείως κὶ αὐτὸ
τῆς Ἀγγλίας μας τὸ κάζο,
καὶ χαρούμενος πετῶ
καὶ χαρούμενος φωνάζω.

Πάει τοῦτ' ἢ συμφορέλια...
σήμερα κὶ ἐγὼ μὲ γέλοια.
στρώνομαι ἴστην πρασινάδα.

Κὶ ἀπ' ἔδω κὶ ἀπ' ἐκεῖ πέρα
ἐξιμνω τὴν Ἐγγλιτέρα,
τὴν καλὴ μας φιλενάδα.

Πάει τοῦτ' ἢ συμφορά,
ποῦ μὰς πλῆγῳς σκληρὰ,
κὶ ὁ καθέννας ἄς χαρῆ...

Τώρα φιλικῶς θὰ δράση,
καὶ βεβαίως θὰ περάση
τοῦ Ναυάρχου τὸ μπουρί.

Ἄναγγέλλω χαρμῶσυνος
πῶς ἔσθῳμος κὶ ἐκεῖνος...
τί χαρὰ μὰς ἴτης χαρὰς.

Τῶρ ἀρχίζου χειραφίαις,
τώρα παύου νηοφίαις,
κὶ ἄλλαις τέτοιαις συμφοραῖς.

ἴστην χρυσὴ μας τὴν Ἀγγλία
ξανασκύσω τὸ κεφάλι,
ποῦ τὴν τόση μας φίλα
ἐξετίμησε καὶ πάλι.

Ἔμινους μόνο νὰ προφέρης
γὰ τοὺς Ἀγγλους, προσφιλή...
ἔχει δίκην κὶ ὁ Δευτέρης,
ποῦ τοὺς ἐκτιμᾷ πολὺ.

Τὴν Ἀγγλίαν μὴ λησμόνει,
τὴν Ἀγγλίαν εὐγνωμόνει,
καὶ μὲ λύρας ἑπταχόρδους

φάλε τοὺς τρανοὺς τῆς Δόρδους,
ποῦχουε τῆς λίραις κιοῦπια
καὶ μὰς βλέπουσιν ὅσιν κουνοῦπια.

Τὴν Ἀγγλίαν μὴ λησμόνει,
τὴν Ἀγγλίαν εὐγνωμόνει,
κὶ ἂν ἴσῳ πλοῦτη μας αὐτὰ
μὰς θανέσῃ καὶ λεπτὰ,
τότ' ἐπούλωνε πληγὰς,
καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει
σ' ἔτ' ἢ φιλενάδα θέλει
ν' ἀπαντᾶς μονάχα γές.

Εἰς τὴν γῆν τὴν ἀηδῆ
ὅταν ἤμουνα παιδί
ἴκνηγοῦσα τὰ παιχνοῖδια.

Κὶ ἔπαιζα κὶ ἐγὼ ὅσιν ἔλους
τὴν ἀμπάριζα, τοὺς σβόλους,
τῆς ἀμάδες, τὰ καρόδια.

Ἄλλὰ τώρα, ποῦχου πετραν,
ἀλλὰ τώρα, ποῦ μ' ἐπήραν
τὰ σαχλογεράματα.

Μ' ἄλλους φιλῶς φουκαράδες
θέλω μοναχὰ παραδες,
κὶ ἄλλα τέτοια πράγματα.

Μὴν ἐσχάς, ἐσὲρ κεφάλι,
τῶν Ἐγγλέων τὴν φίλα...
εἶδες θάνειο καὶ πάλι,
ποῦ θὰ γίνῃ ἴστην Ἀγγλία.

Δάνειο πολεμικό,
δάνειο, τρομακτικό,
δάνειο, ποῦ ὅσιν τὰκούσης
μὰς ἴστου πλοῦτου μας τὰ χάλια,
θὰ σοῦ πῶσουνα τὰ σάλια,
καὶ θὰ πάθης παρακρούσεις.

ἴσῳ τὸν πλανήτην τὸν κλεινὸν
εἶναι κἄτι τι θεῖον
νὰ χρωστᾶς τῆς Μιχαλοῦς.

Κὶ ἄλλαι νᾶχουν πακτωλοῦς,
κὶ ἔμεις πάλι, φίλη κἀρα,
νὰ μὴν ἔχωμε δεκάρα.

Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τῶν πόνων
οὐκ ἐπ' ἄρτω ζῶμεν μόνον,
μὰ σὰς λέγῳ, πατριώται,

πῶς χωρὶς νὰ ξέρουν γι' αὐτά
θὰ ζῆτον παράθεσ πάντα
ἐθνη, κράτη, κι' ἰδιώται.

Βεβαίως 'στὸν Παράδεισον καί 'στὴν ζωὴν τὴν ἄλλην,
ὅπου δὲν βλέπεις τῶν βροτῶν ἀγρία βιοπάλην,
ὁ πλοῦσιος παρακαλεῖ τὸν πένιτα νὰ τρέξῃ
καὶ μὲ νεροῦ σταλαγματιὰ τὰ χεῖλη νὰ τοῦ βρέξῃ.

'Ομως ἐδῶ 'στὸν σπαργμὸν αὐτῆς τῆς οἰκουμένης,
ὅπου σὲ σάρκες ἐντροφυοῦν ἀνθρωποφάγοι σκύλοι,
νομίζω πῶς παρακαλεῖ τὸν πλοῦσιον ὁ πένις
νὰ τοῦ δροσίση μὴ στιγμὴ τὰ διψασμένα χεῖλη.

Κόσμος χαριτωμένος,
καὶ τῶν βροτῶν τὸ γένος
τρισαθλίον σφαδάζει.

Καὶ κάθε τόσο δόλους,
ποῦ σκιάζουν καὶ διαδόλους,
γιὰ τὸν παρά σπουδάσει.

'Ανθρώποι διαλεκτοὶ
κάνουσε μὴ φρικτὴ
'στὸν Μαμμωνᾶ θυσία.

Κι' ἀνάβουσε φωτιαὶς
καὶ γίνονται βουτιαὶς
'στὴν αἱματοχυσία.

Ἦνυσται περισσῶς
ὁ Μέσχος ὁ χρυσός,
καὶ φλέγει σὰν Ἡφαίστειον.

Εἰς ὄρας τρομαρὰς
βάλαμον ὁ παρὰς
καὶ ντάτις ντι κούστιον.

Τοῦ μπί ὀρ νὸτ τοῦ μπί;
τάχα θὰ ξαναμπή
μέσα 'στὸ Κεντρικό μας κανένα νέο δάνειο
νὰ ἴδουμα φῶς οὐράνιο;

'Ονειρα μὴ ζητῆς...
'στοῦ κόσμου τὸ καμίνι
ἐκεῖνος νικητῆς
'στὸ τέλος θ' ἀπομείνη,
ποῦ θάχῃ πορτοφόλα γεμάτη γιὰ φτωμί,
καὶ σ' ἄλλους θὰ 'μπορέση νὰ δώσῃ συνδρομή.

'Ορθοῦται κολοσσός
ὁ Μέσχος ὁ Χρυσός,
τοῦτον καὶ σὺ προσκύνει.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν φέρα
κι' ἐγὼ σὲ βλέπω τώρα
σὰν Ἀγγλικὴ στερλίνα.

Μὴν εἶσαι πάντα βλάκας καὶ κουφιοκεφαλάκης,
μὴ σήμερα πολέμους γαροφίης καλλινίκους,
ἐγὼ κι' ἐν παροιμιαῖς ἐλάλησα πολλὰκις

κι' ἔκαμα παραινέσεις πρὸς νέους Δημοτικούς
σὰν ἄλλος Ἰσοκράτης, σὰν γέρος ἐμβρότης,
πλὴν πάντες ἠλιθίως ἔμειναν ἀπαθείε.

Συνεταιρίζου πάντοτε μὲ κάθε χρυσοθήραν...
τῆς Γαλικίας τὴν Λεμπέρχη οἱ Γερμανοὶ τὴν πῆραν,
μὰ τὸν χειμῶνα, Περικλῆ, ποσὶς δὲν ἀμφιβάλλω
ποῦ θὰ ξανάμπουν στὴν Λεμπέρχη οἱ Ρῶσοι δέχως ἄλλο,
κι' ἔπειτα πάλ' οἱ Γερμανοί, κι' ἔπειτα πάλ' οἱ Ρῶσοι,
κι' ἔτσι τοῦ λὸς ὁ πόλεμος ποτὲ δὲν θὰ τελειώσῃ.

Γι' αὐτὸ μ' ἐνεῖρατα τρελλοὺ
μὴν κοπανᾷς ἀέρα...
κοπιάζε κι' ἐπιμελοῦ
κι' ἀπὸ τὸν Σέγκ ἐπωφελοῦ
κι' ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα.

Νὰ τῶχῃς πάντα διπορτο σὲ κάθε γεγονός,
νὰ γίνῃς ὁ διπρόσωπος ἐκαίσιος Ἴανός.

Τοὺς οὐδετέρους νὰ κυτᾶς
καὶ χορτασμένους νὰ ῥωτᾶς:
τοῦ μπί ὀρ νὸτ τοῦ μπί;

Τάχα 'στὸν πόλεμον αὐτὸν
ἀπὸ τὰ κράτη τῶν κουτῶν
ποῖδ σκέπτεται νὰ μπῆ;

Νὰ παῖξῃς караγκόζ-μπαρδὲ
καὶ μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δέ,
κι' ὄλο νὰ μπαينوδαίνῃς.

Νᾶχῃς καὶ τὰ φεγγάρια σου,
καὶ νάσαι 'στὰ παζάρια σου
τοιφοῦτης τραγογένῃς.

Παράς, θεότης ἀγαστὴ
πάντων ἡμῶν τῶν ὄντων,
κι' ἄνευ αὐτοῦ μηδὲν ἐστὶ
γενέσθαι τῶν θεόντων.

Ἐπίκλησις τρελλῆ πρὸς Μοῦσαν προσφιλή.

Π.—Κλαίειν ἐπικαλοῦμαι τὴν Μοῦσαν Ἐρατό...
ἐσὺ βοήθα, Μοῦσα,
κι' ἡ πλάσις ἡ παροῦσα
μοῦ φέρνει ἔρατό.

Μὴν καλοῖδῃς γιὰ γάμους
καὶ νομφικούς θαλάμους
καὶ τῆς εἰρήνης ἔρωτας.

Τώρα καιρὸς νὰ φάλλῃς
τίγρεις, λεοπαρδάλαις,
ὕαινας, ρινοκέρωτας.

'Στὸν Μέσχο τὸν Χρυσὸ κι' ἐγὼ τὸ γένυ κλίω,
κι' ἐγὼ τὸν μεγαλῶνω
μὲ πάθος, μὲ δαιμόνιον,
ὡς κύριον αἰώνιον.

